

Sygn. akt VI P 316/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Brzozowska

Protokolant: sekr. sądowy Mirosława Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 17.09.2015r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ś.

przeciwko E. P.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynagrodzenie

I. zasądza od pozwanej E.P. na rzecz powódki A. Ś. kwoty:

- a) 634,03 zł (sześćset trzydzieści cztery złote 03/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w lipcu 2011r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.08.2011r. do dnia zapłaty,
- b) 621,96 zł (sześćset dwadzieścia jeden złotych 96/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w sierpniu 2011r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.09.2011r. do dnia zapłaty,
- c) 340,80 zł (trzysta czterdzieści złotych 80/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych we wrześniu 2011r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10.2011r. do dnia zapłaty,
- d) 306,42 zł (trzysta sześć złotych 42/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w październiku 2011r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.11.2011r. do dnia zapłaty,
- e) 300 zł (trzysta złotych) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych) w listopadzie 2011r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.12.2011r. do dnia zapłaty,
- f) 17,04 zł (siedemnaście złotych 04/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w grudniu 2011r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2012r. do dnia zapłaty,
- g) 17,85 zł (siedemnaście złotych 85/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w styczniu 2012r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.02.2012r. do dnia zapłaty,
- h) 26,25 zł (dwadzieścia sześć złotych 25/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w kwietniu 2012r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.05.2012r. do dnia zapłaty,
- i) 12,50 zł (dwanaście złotych 50/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w maju 2012r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2012r. do dnia zapłaty,

j) 285,98 zł (dwieście osiemdziesiąt pięć złotych 98/100) netto tytułem wynagrodzenia za październik 2012r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.11.2012r. do dnia zapłaty;

k) 139,87 zł (sto trzydzieści dziewięć złotych 87/100) brutto tytułem ekwiwalentu za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego z ustawowymi odsetkami od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 234 zł (dwieście trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej E. P. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego (...)) w G.kwotę 139 zł (sto trzydzieści dziewięć złotych) tytułem części opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka zwolniona była z mocy ustawy;

V. wyrokowi w pkt I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.926 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia sześć złotych).

Sygn. akt VI P 316/14

UZASADNIENIE

Powódka A. Ś. pozwem skierowanym przeciwko Z. P. wniosła o zasądzenie kwoty 5.140,64 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od marca 2011r. do czerwca 2012r., kwoty 371,66 zł brutto tytułem wynagrodzenia za październik, listopad i grudzień 2012r., kwoty 2.000 zł tytułem wynagrodzenia za wykorzystany za urlop wypoczynkowy oraz za czas niezdolności do pracy.

Pismem z dnia 28.07.2014r. powódka wskazała, że stroną pozwaną winna być E.P., wnosząc jednocześnie o wezwanie jej do udziału w sprawie i cofając pozew skierowany przeciwko Z. P. (k.161 i n.).

Postanowieniem z dnia 04.08.2014r. do udziału w sprawie w charakterze pozwanej została wezwana E. P., zaś postępowanie przeciwko Z. P. zostało umorzone. Pozwana E.P. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka A. Ś. została zatrudniona przez Z. P. w Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowym (...) w P. na podstawie umowy o pracę na stanowisku pracownika administracyjnego od dnia 31.10.2005r.

(okoliczność bezsporna)

Od października 2013r. pracodawcą powódki stała się E.P. (następca prawny Z. P. w zakresie prowadzonego przedsiębiorstwa).

(okoliczność bezsporna)

Powódka zatrudniona była w pełnym wymiarze czasu pracy, w podstawowym systemie czasu pracy.

(okoliczność bezsporna)

Powódka wykonywała swoje obowiązki w wyznaczonym miejscu, w pomieszczeniu biurowym.

(okoliczność bezsporna)

W pozwanym zakładzie pracy godziny pracy były określone: od 7 do 15 lub od 8 do 16, zaś w porze letniej – również od 9 do 17.

(dowód: zeznania powódki k.280, k.286-288, k.183-188,

zeznania świadka M. P. k.256, k.258-259,

zeznania świadka I. P. k.k.256, k.260-261,

zeznania świadka A. R. k.256, k.261-262)

Prowadzona była lista obecności, na której pracownicy odnotowywali godziny pracy.

(dowód: zeznania powódki k.280, k.286-288, k.183-188,

zeznania świadka M. P. k.256, k.258-259,

kopie list obecności k.232-255)

Nadto prowadzona była druga lista obecności, na której pracownicy podpisywali się zwykle pod koniec miesiąca.

(dowód: zeznania świadka M. P. k.256, k.258-259,

zeznania powódki k.280, k.286-288, k.183-188,

kopie list obecności k.130-133)

Powódka w lipcu 2011r. świadczyła pracę w godzinach od 7 do 17, od 7 do 16, od 7 do 16.30. Łącznie przepracowała 35,5 godzin ponad dobową normę czasu pracy (od poniedziałku do piątku).

(dowód: kopia listy obecności k.18)

W sierpniu 2011r. powódka pracowała w godzinach od 7 do 15, od 7 do 16, od 7 do 16.30, od 7 do 17 lub 17.30. Łącznie powódka przepracowała 36,5 godzin ponad dobową normę czasu pracy (od poniedziałku do piątku).

(dowód: kopia listy obecności k.18)

We wrześniu 2011r. powódka pracowała od 7 do 16, od 7 do 16.30. Łącznie przepracowała 21 godzin ponad dobową normę czasu pracy (od poniedziałku do piątku).

(dowód: kopia listy obecności k.17)

W październiku 2011r. powódka pracowała w godzinach od 7 do 16. W dniu 26.10.2011r., który obejmował wniosek urlopowy (k.137), powódka świadczyła pracę w godzinach od 6 do 7.30. Łącznie powódka przepracowała 20 godzin ponad dobową normę czasu pracy (od poniedziałku do piątku).

(dowód: kopia listy obecności k.17)

W listopadzie 2011r. powódka świadczyła pracę w godzinach od 7 do 15, od 7 do 16 i od 7 do 17. Łącznie przepracowała 16 godzin ponad dobową normę czasu pracy (od poniedziałku do piątku).

(dowód: kopia listy obecności k.16)

W grudniu 2011r. powódka świadczyła pracę w godzinach od 7 do 15, zaś w dniu 29.12.2011r. – od 7 do 16. Powódka przepracowała 1 godzinę nadliczbową ponad dobową normę czasu pracy (od poniedziałku do piątku).

(dowód: kopia listy obecności k.16)

W styczniu 2012r. powódka świadczyła pracę w godzinach od 7 do 15, zaś w dniu 02.01.2012r. – od 7 do 19. Powódka przepracowała 4 godziny ponad dobową normę czasu pracy (od poniedziałku do piątku).

(dowód: kopia listy obecności k.15)

W lutym 2012r. powódka pracowała w godzinach od 7 do 15. W dniu 28.02.2012r. powódka świadczyła pracę w godzinach od 7 do 16, pracując 1 godzinę ponad dobową normę czasu pracy.

(dowód: kopia listy obecności k.15)

W kwietniu 2012r. powódka pracowała w godzinach od 7 do 15. W dniu 30.04.2012r. powódka świadczyła pracę w godzinach od 7 do 16, pracując 1 godzinę ponad dobową normę czasu pracy.

(dowód: kopia listy obecności k.14)

W maju 2012r. powódka świadczyła pracę w godzinach od 7 do 15. W dniu 31.05.2012r. powódka pracowała w godzinach od 7 do 15.30, pracując 0,5 godziny ponad dobową normę czasu pracy.

(dowód: kopia listy obecności k.13)

W czerwcu 2012r. powódka nie świadczyła pracy w dniu 30.06.2012r.

(dowód: protokół kontroli PIP k.42-43)

Powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniach: 26.01.2011r., 09.02.2011r. – 11.02.2011r., 18.02.2011r., 10.03.2011r – 11.03.2011r., 28.03.2011r. – 31.03.2011r., 29.04.2011r. – 02.05.2011r., 23.09.2011r. – 26.09.2011r., 26.10.2011r., 21.11.2011r., 22.12.2011r., 28.12.2011r., 24.01.2012r., 27.01.2012r. – 30.01.2013r., 01.02.2012r. – 06.02.2012r., 20.02.2012r., 27.02.2012r., 07.03.2012r., 05.04.2012r., 16.04.2012r., 04.05.2012r., 16.07.2012r. – 20.07.2012r., 24.08.2012r.

(dowód: kopia wniosków urlopowych k.134-145)

W trakcie kontroli PIP ustalono, że w okresie 2011r. powódka wykorzystwała 19 dni urlopu wypoczynkowego (przysługiwało jej prawo do 26 dni urlopu oraz 11 dni urlopu niewykorzystanego), w 2012r. – 19 dni (przysługiwało jej prawo do 26 dni urlopu oraz 18 dni niewykorzystanego urlopu z 2011r.), w 2013r. – 9 dni (proporcjonalnie do okresu zatrudnienia oraz 25 dni urlopu zaległego).

(dowód: odpis protokołu kontroli k.32-74)

Na liście płac powódki za październik 2012r. wyliczono jej wynagrodzenie na kwotę 285,98 zł.

(dowód: kopia listy płac k.108)

W raporcie miesięcznym osoby ubezpieczonej wskazano, że podstawa składek na ubezpieczenia społeczne za listopad 2012r. oraz za grudzień 2012r. wynosi w odniesieniu do powódki po 49,65 zł (42,84 zł w odniesieniu do ubezpieczenia zdrowotnego).

(dowód: kopia RMUA k.28-29)

Miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 2.926 zł brutto.

(dowód: zaświadczenie k.146)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w części.

Okoliczności faktyczne w sprawie Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków M. P., I. P. (w części uznanej za wiarygodne), A. R. (w zakresie uznanym za wiarygodne), E. F., W. F. (w zakresie uznanym za wiarygodne), J. P. (w zakresie uznanym za wiarygodne). Sąd wziął pod uwagę zeznania stron - w zakresie uznanym za wiarygodne oraz dokumenty zebrane w sprawie - w zakresie uznanym za wiarygodne.

Zeznaniom świadka M. P. Sąd przyznał walor wiarygodności, gdyż są one logiczne, przekonywujące i koherentne. Treść zeznań świadka nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jak również koreluje w części z dokumentami zgromadzonymi w toku postępowania. Podkreślenia wymaga, że z zeznań świadka wynika, że listy obecności były zwykle podpisywane pod koniec miesiąca - były to listy dostarczane z działu księgowości. Relacja świadka co do pracy w soboty ma charakter logiczny i zbieżny z innymi dowodami w sprawie, w tym z zeznaniami świadka I. P.. Zauważyć należy, iż w przypadku braku pewności co do niektórych okoliczności świadek wyraźnie to sygnalizuje, co świadczy o braku tendencji do uzupełniania luk pamięci.

Zeznania świadka I. P. zostały przez Sąd ocenione jako wiarygodne w części. Sąd dał wiarę relacji świadka co do zatrudnienia u pozwanej, stosowanych godzin pracy, pracy w soboty. W tym zakresie zeznania świadka korespondują z innymi dowodami w sprawie, w tym z zeznaniami powódki. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka, że w zakładzie pracy prowadzona była lista obecności, która podpisywana była przez pracowników. Zasadniczo okoliczność ta wynika również z całości pozostałego materiału dowodowego, jednakże zauważyć należy, iż w istocie prowadzone były dwie listy obecności - jedna prowadzona na bieżąco i odzwierciedlająca godziny pracy pracowników oraz druga, która przekazywana była z działu księgowości i podpisywana pod koniec miesiąca. Do wniosku takiego prowadzić musi analiza zeznań świadków i stron w powiązaniu z dokumentami zgromadzonymi w toku postępowania (w tym kopiami list obecności oraz protokołami kontroli Państwowej Inspekcji Pracy). Z zeznań świadka zdaje się wynikać, że prowadzona była oddzielna lista godzin przebywania pracowników na terenie zakładu pracy. Zeznania świadka w tym zakresie nie mogą być uznane za wiarygodne w tym sensie, iż nie była to lista godzin pobytu pracowników na terenie zakładu pracy, ale lista obecności z danymi wskazującymi rzeczywiste godziny pracy pracowników. Materiał dowodowy, w tym zeznania pozwanej, nie dają dostatecznych, racjonalnych i zrozumiałych podstaw do przyjęcia, by zachodziła konieczność prowadzenia listy przebywania pracowników na terenie zakładu pracy (zwłaszcza, że teren był monitorowany kamerami przemysłowymi). Stąd też, zeznania te nie mogą zostać uznane za wiarygodne w tej części.

Zeznania świadka A. R. Sąd uznał za wiarygodne w części. Przy ocenie zeznań świadka należy mieć na względzie, iż w spornym okresie - jak podała świadek - przebywała na urlopie macierzyńskim i wypoczynkowym. Jednakże co do sposobu organizacji pracy i prowadzenia dokumentacji zeznania te mają walor ogólny. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka odnośnie prowadzenia list obecności - okoliczność tę potwierdzają pozostałe dowody w sprawie. Sąd uznał także za wiarygodne zeznania świadka, iż powódka świadczyła pracę w niektóre soboty. Okoliczność ta znajduje odzwierciedlenie w protokołach kontroli PIP oraz zeznaniach powódki. Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka odnośnie wyznaczonych godzin pracy, gdyż korelują one z zeznaniami świadków I. P., M. P. oraz zeznaniami stron. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka, że powódka otrzymywała dni wolne lub wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. W odniesieniu do pracy w godzinach nadliczbowych wynikających z pracy w soboty, fakt świadczenia przez powódkę pracy w soboty wymagał ustalenia przez PIP tej okoliczności w oparciu o dokumenty sprzedażowe; dopiero wówczas zostało powódce wypłacone wynagrodzenie za pracę w soboty. Stąd też zeznania świadka w tej części należy oceniać z uwzględnieniem tej okoliczności. Nadto Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka, że istniała lista określająca czas przebywania pracowników w zakładzie pracy. Zdaniem Sądu była to w istocie lista obecności odzwierciedlająca rzeczywiste godziny pracy pracowników. Istniała bowiem również lista obecności podpisywana raz w miesiącu, gdzie nie były wykazywane godziny nadliczbowe (na co wskazują dokumenty, zeznania świadka M. P. oraz powódki).

Zeznania świadka E. F. zostały przez Sąd ocenione jako wiarygodne. Treść zeznań świadka jest logiczna, jasna i przekonywująca. Zeznania te odzwierciedlają, w ocenie Sądu, wiedzę świadka. Zeznania świadka co do godzin otwarcia

hurtowni są zbieżne z zeznaniami świadków I. P. i A. R.. Brak jest podstaw do podważania wiarygodności i mocy dowodowej zeznań świadka.

Zeznaniom świadka P. Ś. Sąd przyznał walor wiarygodności w części. Oceniając zeznania świadka nie sposób nie zauważyć, iż są one tendencyjne (świadek jest mężem powódki, co - zdaniem Sądu - rzutuje na treść jego zeznań). Nadto brak im wewnętrznej spójności i logiki; jawią się one również w niektórych fragmentach jako nieprzekonywujące. Nie sposób nie zauważyć, iż świadek był klientem firmy pozwanej; nie przebywał w niej cały czas, zatem jego rozeznanie w organizacji pracy było ograniczone. Świadek podał, że oczekiwał na obsługę, stąd jego znajomość organizacji pracy. Jednakże biorąc pod uwagę treść zeznań świadka E. F. co do sposobu obsługi klienta w biurze, zwłaszcza zaś czasu jej trwania, zeznania P. Ś. w tym zakresie jawią się jako nieprzekonywujące. Wykluczyć również trzeba, by czasochłonna obsługa klienta przyczyniała się do ich pozyskiwania; w przypadku konieczności długiego oczekiwania, klient po prostu szuka bardziej sprawnego kontrahenta. Stąd też zeznania świadka co do ilości czasu spędzanego w firmie pozwanej oraz czasu obsługi klienta nie mogą zostać uznane za wiarygodne. Sąd odmówił również wiarygodności zeznaniom świadka co do oczekiwania (i czasu oczekiwania) na powódkę po pracy. Zasady logicznego rozumowania, racjonalnego działania oraz probabilistyki nie pozwalają na przyjęcie za przekonujące wywodów świadka, że powódka z reguły niespodziewanie musiała zostawać w pracy dłużej, by wykonywać jakieś czynności, zaś świadek w sposób stały i długotrwały oczekiwał na powódkę. Zeznania świadka, że nie nudzi się oczekując na kobietę, aczkolwiek rycerskie, nie są wiarygodne, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że świadek także pracował zarobkowo (zatem musiał kończyć pracę o określonej godzinie, by przyjechać po powódkę, a następnie dowiedzieć się, że będzie musiał długo na powódkę czekać). Nie sposób przyjąć, by zasadą było np. dwugodzinne codzienne oczekiwanie przez świadka w samochodzie na zakończenie przez powódkę pracy. Wszystkie te okoliczności sprawiają, że zdaniem Sądu treść zeznań świadka nakierowana jest na wsparcie interesu procesowego powódki i uzyskanie korzystnego dla niej rozstrzygnięcia. Dlatego też zeznania świadka nie mogą stanowić podstawy miarodajnych ustaleń faktycznych.

Zeznania świadka W. F. zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w części. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka co do zatrudnienia u pozwanej, rodzaju wykonywanej pracy, wyznaczonych godzin pracy. W tej części zeznania świadka znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w sprawie. Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania świadka, że wykonywał on pracę w soboty - powódka również. Treść zeznań świadka w tym zakresie jest zbieżna z zeznaniami powódki oraz świadków M. P., I. P. i A. R.. Z ostrożnością Sąd podszedł natomiast do zeznań świadka, że prowadzona była jedna lista obecności. Relacji tej przeczą zgromadzone w toku postępowania dokumenty, a także zeznania świadka M. P. oraz zeznania powódki.

Zeznania świadka J. P. zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w znacznej części. Zeznania świadka co do organizacji pracy, wykonywania pracy w soboty, samego faktu podpisywania listy obecności pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Sąd nie dopatrył się podstaw do podważania wiarygodności zeznań świadka w tej części. Z ostrożnością Sąd podszedł natomiast do zeznań świadka odnośnie czasu pracy powódki oraz podpisywania jednej listy obecności. W tej części relacja świadka stoi w opozycji do zeznań powódki, zeznań świadka M. P. oraz dokumentów w postaci list obecności oraz protokołów PIP. Z jednej strony świadek podał, że nie przekraczał normy czasu pracy, z drugiej - że mogło się zdarzyć, iż pracował 9 godzin; przyznał też, że czasami jak przyjeżdżał na koniec pracy, firma była już zamknięta. Dlatego też zeznania świadka w tej kwestii należy traktować ostrożnie.

Zeznaniom powódki Sąd przyznał walor wiarygodności w części. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powódki odnośnie czasu pracy (godziny pracy), prowadzenia podwójnych list obecności. W tym zakresie zeznania powódki są logiczne i konsekwentne; nadto znajdują odzwierciedlenie w dokumentach zgromadzonych w toku postępowania, w tym w listach obecności oraz protokołach kontroli PIP. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom powódki co do okoliczności ustalenia dni wykorzystanego urlopu, bowiem powódka wybiórczo opiera się jedynie na błędnej, jak później wskazano, informacji od pracodawcy. Powódka nie zadała sobie trudu, by sprawdzić ilość wykorzystanego urlopu w oparciu o dane z list obecności (którymi dysponowała, bowiem zostały one przedłożone do sprawy przez stronę powodową), czy w konfrontacji z treścią wniosków urlopowych. Również w odniesieniu do wypłaty wynagrodzenia, powódka nie usiłowała wyjaśnić, jakie były przyczyny wykazywania przez pracodawcę dochodu,

pomimo braku świadczenia pracy, a więc braku podstaw do wypłaty wynagrodzenia za pracę za okres od października 2012r. Dokonując oceny wiarygodności zeznań powódki należy mieć na względzie, iż strony pozostają w konflikcie (wystarczy nadmienić, iż toczyło się postępowanie sądowe związane z rozwiązaniem stosunku pracy), co rzutuje na obiektywizm w relacji powódki (wyraźna jest tendencyjność).

Zeznaniom pozwanej Sąd przyznał walor wiarygodności w części. Relacja pozwanej została uznana za wiarygodną w takim zakresie, w jakim znajduje potwierdzenie w innych dowodach w sprawie. Sąd odmówił wiarygodności relacji pozwanej odnośnie czasu pracy powódki i jego rozliczania. W tym zakresie nie sposób pominąć, iż ewidencja czasu pracy nie była prowadzona rzetelnie. W czasie kontroli PIP ustalono na podstawie dokumentów sprzedażowych, że powódka świadczyła pracę w niektóre soboty, co nie zostało uwidocznione w dokumentacji czasu pracy. Nadto z zeznań świadka M. P. wynika, że prowadzone były podwójne listy obecności, co potwierdziła również powódka, a na co wskazują także dokumenty zgromadzone w toku postępowania. Okoliczności te sprawiają, że zeznania pozwanej co do czasu pracy powódki nie mogą zostać uznane za wiarygodne.

Dokumentom zgromadzonym w toku postępowania Sąd przyznał walor wiarygodności w części. Zasadniczo dokumenty prywatne zostały uznane za wiarygodne w rozumieniu art.245 k.p.c, bowiem ich treść i autentyczność nie budziły wątpliwości; dokumentom urzędowym Sąd przyznał moc dowodową zgodnie z art.244 k.p.c. Sąd nie uznał za miarodajne listy obecności przedłożonych przez stronę pozwaną. Nie odzwierciedlają one rzeczywistego czasu pracy powódki. Nie może budzić wątpliwości, że w trakcie kontroli PIP wykazane zostało, że powódka świadczyła pracę w niektóre soboty (na co wskazywały dokumenty sprzedażowe), a co nie zostało wykazane na listach obecności przedstawionych przez pozwaną. Również świadkowie W. F. i J. P. przyznali, że praca w soboty nie była odnotowywana na liście obecności. Za kolei świadek M. P. podała, że lista obecności była podpisywana pod koniec miesiąca, przy czym była ona dostarczana z księgowości. Biorąc pod uwagę fakt, iż strona powodowa przedłożyła listy obecności ze wskazanymi godzinami pracy powódki (ale również i innych pracowników), zaopatrzone w pieczętki zakładu pracy, korelujące w znacznej mierze z wnioskami dowodowymi, uznać trzeba, iż w zakładzie pracy prowadzone były podwójne listy obecności. Sąd nie uznał przy tym za wiarygodne wywodów strony pozwanej, iż była prowadzona oddzielna lista wskazująca czas spędzany przez pracowników w zakładzie pracy. Cel utworzenia takiego dokumentu jest niezrozumiały, bowiem na terenie zakładu pracy był monitoring, a więc możliwym było ustalenie, kiedy pracownicy przebywają na terenie zakładu pracy. Dlatego też, listy obecności przedstawione przez stronę pozwaną nie zostały przez Sąd uznane za wiarygodne.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron. W zakresie dotyczącym przedstawienia dokumentów w postaci faktur, stwierdzić należy, iż w oparciu o dokumenty te nie byłoby możliwym określenie czasu pracy powódki, bowiem na fakturze uwidaczniana jest data jej wystawienia, lecz nie godzina. Sporny zaś było w istocie, w jakich godzinach powódka rzeczywiście świadczyła pracę. Dokumenty te nie byłyby przydatne do stwierdzenia tej okoliczności. Sąd oddalił wniosek strony powodowej o przesłuchanie świadków J. P. i W. F. na okoliczność podpisywania listy obecności, gdyż świadkowie zgodnie zeznali, że listy takie podpisywali. Świadkowie przyznali także, iż listy te nie odzwierciedlały w istocie czasu pracy, bowiem nie wykazywali na nich np. pracy w soboty. Natomiast w zakresie odnoszącym się do swojego czasu pracy oraz pracy w soboty, świadkowie złożyli zeznania. Stąd też, Sąd oddalił ten wniosek dowodowy na podstawie art.217§2i3 k.p.c. Sąd oddalił też wniosek dowodowy o zobowiązanie strony pozwanej do przedstawienia listy obecności M. P., W. F., J. P., G. C., I. P., P. F. – k.230, bowiem przedmiotem postępowania nie jest kwestia czasu pracy tych osób, lecz kwestia czasu pracy powódki. W odniesieniu zaś do powódki, Sąd dysponował listami obecności (podwójnymi). Z tych względów, Sąd oddalił ten wniosek dowodowy na podstawie art.217§2 i 3 k.p.c. Sąd oddalił również wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków A. S. i K. K. – inspektorów pracy przeprowadzających kontrole w przedsiębiorstwie pozwanej. W zakresie czynności i ustaleń dokonanych przez inspektorów, złożone zostały protokoły kontroli. Zatem dokumenty te w sposób wystarczający odzwierciedlają poczynione ustalenia. Z tych względów, na podstawie art.217§3 k.p.c., Sąd oddalił ten wniosek.

W niniejszym postępowaniu powódka domagała się zasądzenia kwoty 5.140,64 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od marca 2011r. do czerwca 2012r.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż w toku postępowania strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia części roszczeń – za okres od marca do lipca 2011r. (k.171). Należy mieć na względzie, iż powódka początkowo jako stronę pozwaną wskazała Z. P., dopiero pismem z dnia 28.07.2014r. (k.161 i n.) złożyła pozew przeciwko pozwanej. Postępowanie przeciwko Z. P. zostało umorzone postanowieniem z dnia 04.08.2014r. (k.164), którym to orzeczeniem do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej wezwana została E. P.. Zatem przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło w dniu 28.07.2014r. Uznać zatem trzeba za usprawiedliwiony zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną za okres do czerwca 2011r. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że wynagrodzenie było u pozwanej wypłacane do końca miesiąca (z dołu), zatem przedawniły się (art.291 k.p.) należności za okres poprzedzający lipiec 2011r.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do uznania, by zarzut przedawnienia był niezgodny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego (art.8 k.p.). Nie sposób bowiem pominąć, iż w maju 2013r. powódka skierowała pozew przeciwko pozwanej E. P. w sprawie o sygn. akt (...), domagając się m.in. zasądzenia odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę – jako stronę pozwaną wskazując E. P.. Zatem powódka miała świadomość, kto był jej pracodawcą i przeciwko komu winien zostać skierowany pozew, zwłaszcza biorąc pod uwagę, iż od początku niniejszej postępowania powódka była reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego. Z tych względów, Sąd uwzględnił zarzut przedawnienia, na podstawie art.291§1 k.p. oddalając powództwo w zakresie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od marca 2011r. do czerwca 2011r.

W pozostałym zakresie powódka wniosła o zasądzenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynikających z pracy ponad dobową normę czasu pracy w dniach od poniedziałku do piątku. Jedynie za czerwiec 2012r. powódka wniosła o zasądzenie wynagrodzenia za pracę w sobotę 30.06.2012r. Okoliczność ta jednoznacznie wynika z danych zaprezentowanych przez powódkę jako uzasadnienie dochodzonej w pkt. 1. pozwu kwoty (k.83-88). Nadto nie sposób nie zauważyć, iż świadczenie przez powódkę pracy w godzinach nadliczbowych wynikających z pracy w soboty (przekroczenie średniotygodniowej normy czasu pracy) było przedmiotem badania i ustaleń w trakcie kontroli prowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy, a następnie nastąpiło wyrównanie wynagrodzenia w tym zakresie. Jak wynika z protokołu kontroli PIP, nie były czynione ustalenia co do świadczenia przez powódkę pracy w godzinach nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy w okresie od poniedziałku do piątku. W tych warunkach nie może budzić wątpliwości zakres podstawy faktycznej żądania.

Zdaniem Sądu, analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie daje podstawy do przyjęcia, że powódka świadczyła pracę w godzinach nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy w ramach pracy od poniedziałku do piątku. Wskazują na to przede wszystkim zapisy w listach obecności w powiązaniu częściowo z zeznaniami powódki, zeznaniami świadka M. P.. Zdaniem Sądu, w pozwanym zakładzie pracy prowadzona była podwójna ewidencja czasu pracy. Listy obecności przedstawione przez stronę pozwaną nie odzwierciedlały rzeczywistego czasu pracy powódki. W zakresie tym wystarczy wskazać, iż w toku kontroli Państwowej Inspekcji Pracy ustalonym zostało – w oparciu o dokumenty programu sprzedażowego – że powódka np. wykonywała pracę w soboty, co nie było uwidaczniane na listach obecności. Stąd też dokumenty te nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu rzeczy. Również świadkowie W. F. i J. P. zgodnie podali, że w przypadku pracy w soboty, nie wpisywali tego w listy obecności. Stąd też listy obecności przedstawione przez stronę pozwaną nie mogą zostać uznane za miarodajne. Nadmienić także trzeba, iż z zeznań świadka M. P. wynika, że listy obecności podpisywane były pod koniec miesiąca (jednorazowo), przy czym dostarczane były z księgowości. Okoliczność tę potwierdziła w swoich zeznaniach powódka. Wszystkie te elementy we wzajemnym powiązaniu wskazują, że w istocie prowadzone były podwójne listy obecności, przy czym tylko jedna z list obecności odzwierciedlała rzeczywisty czas pracy pracownika. W przedmiotowej sprawie Sąd oparł swoje ustalenia w zakresie czasu pracy powódki na zeznaniach powódki, zeznaniach świadka M. P. oraz dokumentach w postaci list obecności (przedłożonych przez stronę powodową) oraz protokołach kontroli PIP, a także wnioskach urlopowych powódki. Weryfikacja zapisów na listach obecności z wnioskami urlopowymi powódki prowadzi do wniosku, iż dane zawarte w tych dokumentach w znacznej części się pokrywają.

W lipcu 2011r. powódka przepracowała 35,5 godzin nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (od poniedziałku do piątku). Stawka godzinowa wynagrodzenia wynosiła 11,90 zł/godz. (tj. 2.000 zł : 168 godzin). Wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynosiła więc: $35,5 \times 11,90 + 35,5 \times 5,95 = 663,68$ zł.

W sierpniu 2011r. powódka przepracowała 36,5 godzin nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (od poniedziałku do piątku). Stawka godzinowa wynagrodzenia wynosiła 11,36 zł/godz. (tj. 2.000 zł : 176 godzin). Wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynosiła więc: $36,5 \times 11,36 + 36,5 \times 5,68 = 621,96$ zł.

We wrześniu 2011r. powódka przepracowała 21 godzin nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (od poniedziałku do piątku). Stawka godzinowa wynagrodzenia wynosiła 11,36 zł/godz. (tj. 2.000 zł : 176 godzin). Wysokość wynagrodzenia wynosiła zatem: $21 \times 11,36 + 21 \times 5,58 = 357,84$ zł.

W październiku 2011r. powódka przepracowała 20 godzin nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (od poniedziałku do piątku). Brak jest podstaw do przyjęcia, że praca w dniu 26.10.2011r. stanowiła pracę w godzinach nadliczbowych. Powódka nie przekroczyła tego dnia dobowej ani tygodniowej normy czasu pracy. Uznać trzeba, iż powódka w dniu 26.10.2011r. świadczyła pracę w rozmiarze 1,5 godziny, uzyskując 6,5 godzin czasu wolnego (bez wniosku pracownika), co odpowiada – przy zastosowaniu przelicznika 1 godzina nadliczbowa : 1,5 godziny czasu wolnego – 2 godzinom i 10 minutom pracy w godzinach nadliczbowych. Uznać więc trzeba, iż rozmiar pracy w godzinach nadliczbowych w październiku 2011r. wynosił 17 godzin i 20 minut. Jednocześnie, z uwagi na świadczenie przez powódkę w pracy w dniu 26.10.2011r. nie można uznać, by korzystała ona tego dnia z urlopu wypoczynkowego. Stawka godzinowa wynagrodzenia wynosiła 11,90 zł/godz. (tj. 2.000 zł : 168 godzin). Wynagrodzenie wynosiło więc 17 godzin 10 minut $\times 11,90 + 17$ godzin 10 minut $\times 5,95$ zł = 17 godzin $\times 11,90 + 17 \times 5,95 = 303,45$ oraz 10 minut (1/6 godziny) $\times 11,90 = 1,98$ zł + 0,99 zł = 2,97 zł; łącznie: 306,42 zł.

W listopadzie 2011r. powódka przepracowała 16 godzin nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy. W tym zakresie wskazać należy, iż dane zawarte w liście obecności (k.16) nie są miarodajne. Wskazano, że powódka pracowała w dniu 31.11.2011r., podczas gdy listopad ma dni 30. Nadto z listy obecności wynika, że powódka miałaby pracować w dniach 26.11.2011r. i 27.11.2011r., tj. w sobotę i niedzielę, natomiast nie pracowała we wtorek i środę (29 i 30 listopada, przy czym 30 listopada został wykreślony mechanicznie). W ocenie Sądu, nastąpiły błędne wskazania w liście obecności dni pracy i dni wolnych od pracy poprzez ich błędne wykreślenie. Zdaniem Sądu powódka świadczyła pracę w dniach 29.11.2011r. i 30.11.2011r., zaś nie pracowała w dniach 26.11.2011r. i 27.11.2011r. W tych dniach powódka nie świadczyła pracy w godzinach nadliczbowych. Sąd przyjął więc, że powódka świadczyła pracę w godzinach nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy w dniach: 02.11.2011r. (1 godzina), 02.11.2011r. (1 godzina), 03.11.2011r. (1 godzina), 07.11.2011r. (2 godziny), 08.11.2011r. (2 godziny), 09.11.2011r. (2 godziny), 10.11.2011r. (2 godziny), 14.11.2011r. (1 godzina), 15.11.2011r. (1 godzina), 16.11.2011r. (1 godzina), 17.11.2011r. (1 godzina), 18.11.2011r. (1 godzina). Łącznie daje to 16 godzin nadliczbowych. Wysokość stawki godzinowej wynosiła 12,50 zł/godz. (tj. 2000 zł : 160 godzin). Wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynosiła: $16 \times 12,50 + 16 \times 6,25 = 300$ zł.

W grudniu 2011r. powódka przepracowała 1 godzinę nadliczbową wynikającą z przekroczenia dobowej normy czasu pracy – w dniu 29.12.2011r. Wysokość stawki godzinowej wynosiła 11,90 zł/godz. (tj. 2.000 zł : 168 godzin). Wysokość wynagrodzenia wynosiła więc: $1 \times 11,90 + 1 \times 5,95 = 17,85$ zł.

W styczniu 2012r. powódka przepracowała w godzinach nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (od poniedziałku do piątku) 4 godziny. Wysokość stawki godzinowej wynosiła 11,90 zł/godz. (tj. 2.000 zł : 168 godzin). Wysokość wynagrodzenia wynosiła zatem: $4 \times 11,90 + 4 \times 6,95 = 71,40$ zł.

W lutym 2012r. powódka przepracowała 1 godzinę nadliczbową wynikającą z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (28.02.2012r.). Wysokość stawki godzinowej wynagrodzenia wynosiła 11,90 zł/godz. (tj. 2.000 zł : 168 godzin). Wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyniosła więc $11,90 + 5,95 = 17,85$ zł.

W kwietniu 2012r. powódka przepracowała 1 godzinę nadliczbową wynikającą z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (30.04.2012r.). Wysokość stawki godzinowej wyniosła 17,50 zł/godz. (tj. 2.800 zł : 160 godzin). Wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyniosła więc $17,50 + 8,75 = 26,25$ zł.

W maju 2012r. powódka przepracowała 0,5 godziny w godzinach nadliczbowych wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy (od poniedziałku do piątku) – w dniu 31.05.2012r. Wysokość stawki godzinowej wynosiła 16,67 zł/godz. (tj. 2.800 zł : 186 godzin). Wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyniosła więc: $0,5 \times 16,67 + 0,5 \times 8,33 = 12,50$ zł.

Nie można przyjąć, by w dniu 30.06.2012r. powódka świadczyła pracę. Z protokołu kontroli PIP wynika, że skontrolowano, czy tego dnia powódka wystawiała faktury lub paragony. Stwierdzonym zostało, że powódka wystawiała paragony i faktury 09.06.2012r., która to sobota została rozliczona. Brak jest w tych warunkach podstaw do przyjęcia, by w dniu 30.06.2012r. powódka świadczyła pracę, skoro dane znajdujące się w programie sprzedaży nie potwierdziły tej okoliczności (k.42-43).

Łącznie kwota wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w powyższym wskazanym zakresie wyniosła 2.347,26 zł brutto. Z tych względów, na podstawie art.151§1 k.p. w zw. z art.151¹§1 k.p., Sąd orzekł jak w pkt I a i wyroku, oddalając jednocześnie powództwo o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w pozostałym zakresie (pkt II. wyroku).

Powódka wniosła także o zasądzenie kwoty 371,66 zł tytułem wynagrodzenia. Wskazać należy, iż z listy płac za październik 2012r. wynika, że powódce przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 285,98 zł brutto. Jednocześnie strona pozwana nie przedstawiła dowodów pozwalających na przyjęcie w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, iż takie wynagrodzenie zostało powódce wypłacone. Pozwana nie przedstawiła pokwitowania, czy potwierdzenia wypłaty wynagrodzenia na liście płac (co miało miejsce w okresie wcześniejszym), ani potwierdzenia przelania tej kwoty na rachunek bankowy powódki. Z tych względów, na podstawie art.6 k.c. w zw. z art.300 k.p., Sąd orzekł jak w pkt I j wyroku, oddalając jednocześnie powództwo o wynagrodzenie w pozostałym zakresie (pkt II. wyroku). Należy bowiem mieć na względzie, iż w okresie listopad – grudzień 2012r. powódka nie świadczyła pracy, co sprawia, iż nie przysługuje jej prawo do wynagrodzenia za pracę na podstawie art.80§1 k.p. Powódka w tym okresie przebywała na urlopie macierzyńskim, zatem przysługiwało jej prawo do zasiłku macierzyńskiego, będącego świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, nie zaś wynagrodzeniem za pracę. Pozwana zaś w sposób jasny, przekonywający i niebudzący wątpliwości wykazała, że odprowadzane były składki na dobrowolne ubezpieczenie powódki (niebędące ubezpieczeniem społecznym), co winno zostać wykazane jako świadczenie na rzecz pracownika, a co nie jest równoznaczne z jego faktyczną wypłatą, lecz z koniecznością wykazania przychodu pracownika. Stąd też, na podstawie art.80§1 k.p. a contrario, Sąd oddalił powództwo w tym zakresie.

Nadto powódka wniosła o zasądzenie kwoty 2.000 zł, ostatecznie precyzując, iż stanowi to należność z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W tym zakresie należy wskazać, iż powódka wykorzystwała urlop wypoczynkowy w rozmiarze: w 2011r. – 19 dni – pozostało 18 dni niewykorzystanego urlopu (z uwagi na niewykorzystany urlop z roku 2010), w 2012r. – 19 dni; pozostało 25 dni niewykorzystanego urlopu; w 2013r. – 31 dni urlopu; pozostało zatem 3 dni urlopu niewykorzystanego. Powódka przyznała, że otrzymała ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni. Jednakże biorąc pod uwagę, że w toku postępowania Sąd ustalił, iż w dniu 26.10.2011r. powódka nie korzystała z urlopu wypoczynkowego, co sprawia, że za rok 2011r. pozostało 20 dni niewykorzystanego urlopu, a za rok 2013r. – 4 dni niewykorzystanego urlopu. Powódce zatem przysługuje prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany 1 dzień urlopu wypoczynkowego. Wysokość ekwiwalentu za urlop, obliczona zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas

urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz. 14 ze zm.) - §14-19- wynosi: 2.926 zł (miesięczne wynagrodzenie powódki) : 20,92 (współczynnik urlopowy) = 139,87 zł.

Z tych względów, na podstawie art.171 k.p., Sąd orzekł jak w pkt I k wyroku, oddalając jednocześnie powództwo w pozostałej części (pkt II). Nadmienić jedynie można, iż początkowo powódka domagała się kwoty 2.000 zł tytułem wynagrodzenia, następnie wskazała, że tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, przy czym nie była w stanie wskazać podstawy ustalenia ilości dni niewykorzystanego urlopu (poza opieraniem się na błędnym piśmie strony pozwanej, które zostało skorygowane). W szczególności powódka nie dokonała analizy posiadanych przez siebie list obecności pod kątem zapisów dotyczących wykorzystania urlopu wypoczynkowego. Również i treść protokołu Państwowej Inspekcji Pracy nie budzi wątpliwości co do dokumentów dotyczących urlopów powódki; znajduje ona potwierdzenie w treści wniosków urlopowych powódki.

Sąd orzekł również o kosztach zastępstwa procesowego – na podstawie art.100 k.p.c., rozkładając je stosunkowo pomiędzy stronami. Powódka domagała się zasądzenia kwoty 5.140,64 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, zaś zasądzona została kwota 2.347,26 zł brutto w tym zakresie. Nadto powódka domagała się kwoty 371,66 zł tytułem wynagrodzenia, zaś zasądzona została kwota 285,98 zł, nadto powódka domagała się zasądzenia kwoty 2.000 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, zaś zasądzona została kwota 139,87 zł. Łącznie na rzecz powódki została zasądzona kwota 2.772,95 zł, co stanowi 37%. Zatem powódka wygrała w 37%, a przegrała w 63%. W takim więc stosunku winny zostać pomiędzy stronami rozłożone koszty zastępstwa procesowego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w sprawie niniejszej wynosi 900 zł. Zatem pozwana winna zapłacić powódce 333 zł, zaś powódka pozwanej – kwotę 567 zł. Po wzajemnym rozliczeniu, powódka winna zapłacić pozwanej kwotę 234 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd orzekł także o kosztach sądowych – na podstawie art.113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – obciążając nimi stosunkowo pozwaną (pracodawcę). Wysokość części opłaty stosunkowej od pozwu winna wynosić 139 zł (tj. 5% x 7.513 x 37%).

Orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności znajduje swoją podstawę w treści art.477²§1 k.p.c.